

Morris Lessmore estimava les paraules.

Estimava les històries.

Estimava els llibres.

La seva vida era un llibre escrit per ell mateix,
pàgina a pàgina. L'obria cada matí i escrivia sobre les seves
alegries i tristeses, sobre tot el que havia après
i tot el que havia desitjat.

Però en tota història sempre sorgeix algun
contratemp. Un dia el cel es va enfosquir.

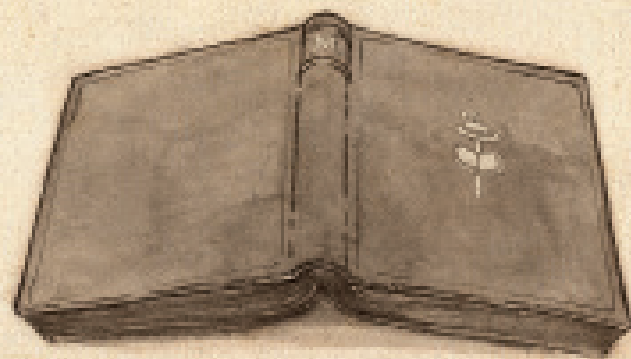
El vent començà a bufar i b u f a r . . .

Llavors, una casualitat afortunada es va creuar pel seu camí. En lloc de mirar avall, com acostumava a fer, Morris Lessmore aixecà el cap i va veure en el cel una noia encantadora que volava portada per una animada colla de llibres voladors.

Morris es va preguntar si *el seu* llibre podria volar,
però de cap manera podia fer-ho.
L'única cosa que feia era caure a terra i fer un soroll sord molt trist.

La noia que volava s'adonà que Morris tan sols necessitava
una bona història, així que li va enviar el seu conte preferit. El llibre
era un xicot amable que li va demanar a Morris que el seguís.

El llibre el va portar a un edifici extraordinari
on semblava que «feien niu» molts altres llibres.

